

ved denne her lejlighed. Men nu har vi så den diskussion om miljøbonussen på vindenergien.

Kl. 15.15

Jeg vil opfordre disse partier til at begynde at overveje, hvornår smertegrænsen er nået. Hvor lang tid kan man blive ved med at udholde at skulle indgå disse aftaler med regeringen, aftaler, som tilsyneladende ikke engang overholdes, heller ikke, selv om det er forholdsvis elendige aftaler? Det burde måske give anledning til overvejelser, hvornår smertegrænsen er nået derhen, hvor man ikke længere kan bære et medansvar for den energipolitik, der føres.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg skal love for, at hr. Keld Albrechtsen kom langt omkring. Det var jo ikke nogen opløftende tale, vi hørte. Tværtimod bar den præg af, at for dansk energipolitik, ja, nærmest for selvste fædrelandet, var alt håb nu ude, og sidste mand lukker og slukker.

Det vil føre for vidt i en kort bemærkning i det ene minut, man har dér, at begynde at spørge kritisk til alle hr. Albrechtsens kritikpunkter. Men én ting undrer mig virkelig. Hr. Keld Albrechtsen deltog på Enhedslistens vegne i ganske mange møder her hen over vinteren, hvor vi forhandlede de forskellige aspekter i energipolitikken, det, der nu er kendt som 19. juni-udmøntningen, og også L 162. Jeg kan undre mig over, at hr. Keld Albrechtsen som medlem af en mindre partigruppe herinde havde tid til at følge de forhandlinger så intenst og i så lang tid, før han steg af, når det hele så så håbløst ud, og i øvrigt steg af på et tidspunkt, hvor vi andre bag efter sad og så på hinanden og spurgte: Hvorfor var det egentlig, hr. Keld Albrechtsen gik?

Det synes jeg er et paradoks i forhold til den tale, som hr. Albrechtsen lige har holdt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det vil jeg gerne forklare hr. Kim Andersen og også dem, der lytter til den her debat. Det skyldes simpelt hen den smertegrænse, som jeg var inde på. Smerten blev simpelt hen for stor. Det var primært hr. Kim Andersen, der var ansvarlig for det forhold, er jeg nødt til at sige. Vi bad jo ministeren: Kunne man dog ikke i det mindste få en højere grad af beskatning? Det kunne man ikke, ikke en eneste procent.

Vi har i Enhedslisten det udgangspunkt, at hvis vi kan få gennemført en forbedring, så

klamrer vi os til forhandlingsbordet og prøver på at se, om der kan opnås et resultat. Vi er i virkeligheden meget nøjsomme. Men her var der altså ikke noget. Hr. Kim Andersen ville ikke give nogen indrømmelser overhovedet. Det var der andre, der gik under åget og accepterede, men jeg kunne ikke bære det længere, det må jeg sige.

Det var ikke en forhandling, det var et spørgsmål om, at jeg var kaldt over for at under-skrive hr. Kim Andersens betingelser helt og holdent uden indrømmelser af nogen art. Det kunne jeg ikke. Hr. Kim Andersen må have mig undskyldt, men det kunne jeg ikke holde til.

Fjerde næstformand (Margrete Aukén):

Fru Bodil Kornbek som ordfører.

Bodil Kornbek (KRF):

Det er vigtigt for Kristeligt Folkeparti, at energipolitikken sikrer et godt miljø, en effektiv energianvendelse, en høj forsyningsikkerhed og lave forbrugerpriser.

I vægningen af de enkelte målsætninger over for hinanden er det vigtigt, at miljøhensyn og hensynet til forsyningsikkerheden får en central placering. Det fører til, at vi skal have udfaset de energikilder, der forurener meget, f.eks. kul, og skal fremme vedvarende energi, der ikke forurener.

Hensynet til forsyningsikkerheden taler også for, at vedvarende energi skal have en central placering i energiforsyningen.

Ifølge regeringens indikatorrapport for vedvarende energi fra august 2002 rækker de kendte oliereserver til 14 års produktion og de kendte gasreserver til 19 års produktion. Af hensyn til forsyningsikkerheden er det derfor også vigtigt, at vi får omlagt energiproduktionen til i højere grad at baseres på vedvarende energi, når olie- og gasreserverne efterhånden bliver mindre og mindre.

Kl. 15.20

Derudover skal vi have en effektiv energianvendelse, hvor der lægges stor vægt på energibesparelser. For at de miljømæssige hensyn kan opfyldes, skal det også sikres, at energien produceres så effektivt som muligt og så billigt som muligt til gavn for forbrugerne.

Regeringens politik vedrørende overholdelse af Kyotoaftalen er et eksempel på, at regeringen vægter lave omkostninger højere end hensynet til miljøet. Kristeligt Folkeparti er imod, at regeringen for at overholde Kyotoaftalen køber CO₂-